

$$(P_{ij})^3$$

PIETER ASPE

$(\text{Pijn})^3$

Manteau

MEESTERS IN MISDAAD

Voor Nancy en Danny

Het kwade is slechts de keerzijde van het goede.

– GOETHE

facebook.com/pieteraspe

© 2014 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Pieter Aspe
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
Singel 262 – 1016 AC Amsterdam
Postbus 3879 – 1001 AR Amsterdam

Eerste druk april 2014

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: Trevor Payne/Trevillion Images
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2965 8
D 2014/0034/234
NUR 330

‘Mijn naam is Jan Van In. Ik ga dood als u me niet binnen een week weet op te sporen. Help me alstublieft. Ik ben ongelooflijk bang.’

Een man van middelbare leeftijd keek in de lens van de camera, die langzaam op zijn lippen inzoomde. De rest van de videoboodschap, die hij waarschijnlijk van een papieren afdruk, het klonk te vlot, was ronduit verbijsterend. Van In, Versavel en Saskia keken elkaar vol ongeloof aan toen de camera uitzoomde, de arme man weer in beeld kwam en hij hen gedurende vijf volle seconden van het scherm aanstaarde. Van de blik in zijn ogen kreeg Van In kippenvel. Doodsangst en wanhoop. Het beeld vervaagde, ze kregen een stuk karton te zien met de tekst: BEWIJS NU MAAR EENS DAT JE DE KNAPSTE SPEURDER VAN HET LAND BENT, PIETER VAN IN.

Ze hadden de afgelopen jaren een en ander meegemaakt. Geweld en agressie waren exponentieel toegenomen, criminelen gingen steeds driester te werk, maar tot nu toe waren zij gespaard gebleven van psychopaten, want hoe noemde je anders iemand die van plan was zijn slachtoffer levend te villen?

‘Hoe is de USB-stick hier bij ons gekomen?’ vroeg Van In.

Hij zag er een beetje bleek uit. De smeekbede van het slachtoffer, het afgrijselijke lot dat hem te wachten stond

en dat ze dezelfde naam droegen, hadden een verpletterende indruk op hem gemaakt. Was dit een onsmakelijke grap of een nieuwe realiteit? Ze konden dit in ieder geval niet op zijn beloop laten.

‘Het ding zat bij de post.’

‘Was er een briefje bij?’

‘Nee.’

‘Waar is de envelop afgestempeld?’

Versavel liep naar zijn bureau, trok de bovenste lade open, haalde er een paar latex handschoenen uit en trok ze aan. Er zat ongetwijfeld DNA-materiaal op de envelop die hij nietsvermoedend in de papiermand had gegooid, het was echter de vraag of een onderzoek veel zou opleveren. Behalve hij en de afzender was wellicht nog een aantal mensen met de envelop in aanraking gekomen. Hij pakte ze tussen zijn duim en wijsvinger, bekeek de poststempel en stak ze daarna in een papieren zak die hij zorgvuldig verzegelde.

‘In Gent.’

Saskia kopieerde ondertussen de videoboodschap en liet de stick in een ander zakje glijden. Van In belde Vermeulen en verzocht hem vriendelijk doch kordaat onmiddellijk werk te maken van de envelop en de stick die hij straks aangeleverd zou krijgen. De chef van de technische recherche reageerde niet erg enthousiast, maar toen Van In hem vertelde wat het slachtoffer te wachten stond beloofde hij zijn best te doen. Waar de zending vandaan kwam was op zich niet erg relevant, criminelen die via de post communiceerden, deden hun correspondentie niet op de bus in de omgeving van de plek waar ze woonden. De poststempel verifiëren was pure routine, maar Van In kon zich geen fout permitteren, ze mochten geen enkel detail over het hoofd zien.

‘Laten we hopen dat de afzender slordig is geweest.’

Het klonk bitter en ook een beetje moedeloos. De videoboodschap had Van In compleet van zijn stuk gebracht.

‘En dat hij een strafblad heeft’, voegde Versavel er sceptisch aan toe. ‘Anders zoeken we naar een speld in een hooiberg.’

Van In zette het raam open en stak een sigaret op. Saskia vroeg of ze koffie wilden. Wie niet wist dat ze een kindje droeg kon niet merken dat ze al vier maanden zwanger was. Alleen daarom had Van In het raam opengezet. Hij nam haastig een paar trekken, drukte de halfopgerookte sigaret uit in een schoteltje nog voor ze terug was. De stilte in de kamer woog als de rugzak van een commando na een geforceerde mars van veertig kilometer. De videoboodschap bleef door hun hoofd spelen. Van In dacht onwillekeurig aan het *Oordeel van Cambyses* van Gerard David, een vijftiende-eeuws schilderij dat de ‘Villing’ van Sisamnes, een corrupte rechter, tot in de meest gruwelijkste details weergaf.

‘Ik denk dat we beter eerst kunnen uitzoeken wie mijn naamgenoot is.’

‘Aan zijn accent te horen komt hij uit het Antwerpse’, zei Versavel.

‘En ik vind het taalgebruik nogal gekunsteld’, zei Saskia, die zich tot nu toe afzijdig had gehouden.

‘Hoezo?’ klonk het bijna in koor.

Saskia had twee jaar Germaanse filologie gestudeerd voor ze bij de politie solliciteerde, ze kon begrijpen dat Van In noch Versavel, die nochtans veel met taal bezig was, het misschien niet zo aanvoelden.

‘Ik ga dood als u me binnen een week niet weet op te sporen’, zei ze met een ernstig gezicht. ‘Het klinkt niet echt Vlaams.’

‘Ze heeft gelijk, Pieter.’

‘Ik ben de laatste om onze scherpzinnige collega tegen

te spreken. De vraag is: wie heeft de tekst op dat bord geschreven? Het slachtoffer of de psychopaat. Maar dat is nu even minder belangrijk. Ik wil eerst weten of Jan Van In echt bestaat.'

Van In nam een slokje koffie. Hij had ontzettend veel zin om een nieuwe sigaret op te steken. De aanwezigheid van Saskia weerhield hem ervan.

'Zal ik het voor je opzoeken, chef?'

Saskia stond op en liep naar haar kantoor. Een paar muisklikken later verscheen de naam van het slachtoffer op het scherm. Jan Van In woonde in Antwerpen. Hij was achtevenveertig jaar oud, gehuwd en had twee kinderen. Beroep: antiquair. Ze drukte de gegevens af en liep terug naar kamer 204. Van In stond op het punt Hannelore te bellen. Versavel zat nadenkend op een koekje te knabbelen.

'Hij is dus geen grap', zei hij toen ze hem de uitdraai aanreikte.

'Dat weet ik niet, maar hij bestaat in ieder geval.'

Het gesprek met Hannelore duurde een paar minuten. Saskia en Versavel hoorden alleen wat Van In zei. Toch konden ze het min of meer volgen.

'Hannelore vraagt om voorlopig geen ruchtbaarheid aan de zaak te geven. Ze is bang dat de pers als een stier op een rode lap zal reageren en ik kan haar geen ongelijk geven.'

Versavel knikte. Hij had het ook zo begrepen. Een dergelijk verhaal zou de gemoederen verhitten, de pers zou hen geen ogenblik met rust laten en zij zouden moeten toegeven dat ze voorlopig over geen enkele aanwijzing beschikten.

'Ik vind dat we hem een naam moeten geven.'

'Wie is "hem"?' vroeg Saskia.

'De psychopaat.'

Van In keek verbaasd op. Versavel kwam vaker met vreem-

de voorstellen op de proppen, maar hij had wellicht gelijk. Het zou handiger zijn als ze de psychopaat een naam gaven.

‘Wat denk je van de Beul?’

‘De Beul lijkt me heel toepasselijk. Maar voor we hem boven de doopvont houden, wil ik eerst weten of mijn naamgenoot door iemand gemist wordt. Heb je het nummer van zijn vrouw, Sas?’

‘Ogenblikje.’

Versavel ging naast Van In zitten, schonk de koppen vol en nam zelf nog een koekje. Zijn nieuwe vriend, Eugene, had hem verboden thuis nog te snoepen omdat hij de laatste weken drie kilo zwaarder was geworden. Het resultaat was dat Saskia bijna iedere dag een doos koekjes voor hem ging halen.

‘Wat ga je haar vertellen?’

Versavel sneed een heikel punt aan. Als Jan Van In niets was overkomen, was er geen probleem. De vrouw zou zich afvragen waarom de politie van Brugge naar hem informeerde en wellicht allerlei veronderstellingen maken, maar dat was het minste van zijn zorgen. Als echter zou blijken dat Jan Van In al een paar dagen vermist was, kon hij onmogelijk de videoboodschap ter sprake brengen. Het mens zou gek worden. Wie niet trouwens.

‘Ik heb een beter idee.’

Van In pakte de telefoon en belde een collega van de Antwerpse recherche met de vraag of iemand Jan Van In als vermist had opgegeven. Het antwoord liet niet lang op zich wachten. Jan Van In was vorige week voor zaken naar Frankrijk afgereisd en had drie dagen geleden weer thuis moeten zijn. Hij had zijn vrouw nog gebeld net voor hij in Bordeaux in de trein stapte. Sindsdien had hij niets meer van zich laten horen. De vrouw had de verdwijning van haar man de dag erna aangegeven.

‘Het zou natuurlijk ook kunnen dat meneer van de gelegenheid geprofitteerd heeft om eens flink de bloemetjes buiten te zetten en hij binnenkort met hangende pootjes weer opduikt’, lachte de collega. ‘Wie zijn vrouw gezien heeft zal het hem in ieder geval niet kwalijk nemen.’

Van In reageerde niet op de denigrerende opmerking en ging onverstoord door met vragen stellen.

‘Is hij met de auto vanuit Antwerpen vertrokken?’

‘Ja. Volgens zijn vrouw ging hij eerst een West-Vlaamse collega bezoeken, daarna zou hij in Rijsel de trein naar Bordeaux nemen.’

‘Hebben jullie haar verklaring nagetrokken?’

‘Nagetrokken? Waarom zou ze liegen?’

Van In deed geen verdere moeite meer. Hij bedankte zijn collega voor de medewerking en hing op. Het was bittere ernst geworden.

De cel had een oppervlakte van ongeveer tien vierkante meter. De kille ruimte was helder verlicht met twee neonlampen. Er stond een bed en er was een chemisch toilet. Jan Van In zat op een stoel, een ketting verbond de handboei om zijn linkerpols met een verankering in de muur. Een camera aan het plafond registreerde iedere beweging die hij maakte. Hij ademde zachtjes, alsof hij sliep. Het was schijn. Jan Van In was klaarwakker. Het felle licht dat continu bleef branden had hem het besef van tijd doen verliezen. Hij wist niet of het dag of nacht was, evenmin hoe lang hij hier al opgesloten zat. Hij besefte wel dat niemand hem zou vinden. Toch niet op tijd. Hij huiverde en probeerde de gruwelijke beelden die hem als artillerievuur bleven bestoken van zich af te zetten. Wie was in staat om een medemens levend te villen? Hij in ieder geval niet en de meeste mensen die hij kende waarschijnlijk ook niet, maar wie de

actualiteit volgde wist tot wat sommige mensen in staat waren. In Oost-Congo bijvoorbeeld werden mannen, vrouwen en kinderen op de gruwelijkste manier afgemaakt, de Syrische opstandelingen gingen als beesten tekeer en het was amper vijftientig jaar geleden dat een barbaarse storm Joegoslavië had geteisterd. Jan Van In vervloekte zichzelf dat hij vroeger van de vunzigste horrorfilms had kunnen genieten. Fictie? Hij zat er middenin. Een dikke vlieg zoemde rakelings langs zijn hoofd. Een aaseter die zich straks te goed zou doen aan zijn rottend vlees. Hoe had hij zo stom kunnen zijn? Hij was er met beide voeten in getrapt. Voor een handvol euro's meer. Zijn gedachten gingen terug in de tijd. De man die hem in dit smerige hol had opgesloten was naast hem komen zitten in de trein. Ze hadden het eerste uur geen woord met elkaar gewisseld.

‘Parlez-vous français?’

‘Un peu.’

‘Vous n’êtes donc pas Français?’

‘Non, je suis Flamand.’

Jan Van In was geen linkse rakker, hij vond dat de Vlamingen meer op hun strepen moesten staan en zich niet laten intimideren door een Franstalige minderheid. Hij stemde vroeger voor het Vlaams Belang, maar had zich sinds kort tot de NV-A bekeerd.

‘Dat treft’, zei de vreemdeling. ‘Ik ben ook een Vlaming.’

Het was nog vier uur sporen naar Rijsel, een gesprek met iemand die dezelfde taal sprak zou de tijd verdrijven.

‘Komt u ook uit Bordeaux?’

‘Ja’, zei de vreemdeling. ‘Een van mijn nichten is een Française. Haar man heeft een antiekzaak in de buurt van de stad.’

‘Hoe heet de man van uw nicht?’

‘Waarom wilt u dat weten?’

‘Omdat ik zelf antiquair ben.’

De hele operatie was tot in de puntjes voorbereid. Een matig beveiligde computer hacken was tegenwoordig kinderspel. De vreemdeling was er in een handomdraai achter gekomen welke trein Van In zou nemen, op welke zitplaats hij hem zou aantreffen en met wie hij een afspraak had gemaakt. De rest was een kwestie van toneelspelen.

‘Wat een merkwaardig toeval. Mijn aangetrouwde neef heet Moureaux, misschien kent u hem?’

‘Natuurlijk. Wie kent Moureaux niet? Ik kom geregeld bij hem thuis.’

‘Ik vroeger ook.’

De vreemdeling had zijn huiswerk grondig gedaan. Hij kende de naam van de vrouw van de antiquair, wist waar ze woonden en kon de zaak beschrijven.

‘Is antiek bij ons dan zo schaars geworden dat u het in Bordeaux moet gaan aankopen?’

‘Ik ben bereid heel Europa te doorkruisen voor een goed stuk’, zei Van In. ‘Ik heb in de loop der jaren een trouwe klantenkring opgebouwd en mijn clientèle wil waar voor zijn geld. Goede waar voor steeds minder geld’, voegde hij er met een zucht aan toe. ‘Moureaux heeft een mooi assortiment en verkoopt tegen billijke prijzen.’

‘Ik wil niet indiscreet zijn, maar hebt u iets gekocht?’

‘Een paar stukken. Wat porselein en zilver.’

Het verkennende gesprek duurde ruim een uur. De vreemdeling kon zich niet de kleinste fout veroorloven. Van In was een gewiekste zakenman die zich niet gauw in de luren liet leggen, maar hij was ook hebberig.

‘Ik wil me niet opdringen, meneer Van In, maar ik heb onlangs geërfd van een oude tante. En u weet net als ik dat de successierechten in België bijzonder hoog zijn voor iemand die erft van een familielid van de tweede of derde graad.’

‘Ja, dat weet ik’, knikte Van In.

‘Mijn tante heeft me twee appartementen en een huis nagelaten. Volgens een voorzichtige schatting bedragen de successierechten op het onroerend goed een kleine driehonderdduizend euro.’

‘En die hebt u niet.’

‘Toch wel. De verkoop zal me een veelvoud van dat bedrag opleveren, maar ik vind dat Vadertje Staat niet te gulzig mag zijn. Wijlen mijn tante heeft haar hele leven antiek verzameld en daarvan is de fiscus bij mijn weten niet op de hoogte. Begrijpt u waar ik naartoe wil, meneer Van In?’

‘U wilt de hele inboedel in het zwart verkopen en met de opbrengst ervan een deel van de successierechten betalen.’

‘Exact, meneer Van In.’

‘Hebt u die kwestie dan niet met Moureaux besproken?’

‘Dat had ik twee jaar geleden zeer zeker gedaan, maar hij en ik leven al een tijdje in onmin.’

‘U bent dus niet bij hem op bezoek geweest?’

‘Nee. Ik blijf Bordeaux bezoeken omdat ik verliefd ben op de stad.’

Het was een vreemd verhaal, maar toen de vreemdeling een paar stukken uit de collectie van zijn tante opsomde, ging Van In op het puntje van zijn stoel zitten. Chinees porselein uit de Ch’ing-dynastie was nog steeds zeer gewild, het scoorde bovendien hoge prijzen op gespecialiseerde veilingen. Het onvermijdelijke was gebeurd. Hij was met de vreemdeling meegegaan in de hoop zijn slag te kunnen slaan. Hij was wakker geworden op een stoel in een cel, vastgeketend aan de muur.

‘Wat stel je voor?’ vroeg Versavel.

Van In had overleg gepleegd met Hannelore en ze waren tot de conclusie gekomen dat het gezien de omstandig-

heden opportuner was de vrouw van Jan Van In en de Antwerpse recherche voorlopig niet bij het onderzoek te betrekken.

‘Als mijn naamgenoot de TGV van Bordeaux naar Rijsel heeft genomen zou het best kunnen dat hij op een gereserveerd ticket reisde.’

‘Ja, chef.’

‘Zoek jij dat even voor ons uit?’

‘Wat doen wij ondertussen?’

Versavel hoopte vurig dat Van In niet zou zeggen dat hij over de zaak wilde nadenken, want dan brachten ze de rest van de dag in de kroeg door. En dan zou Hannelore zich weer zorgen beginnen te maken omdat Van In haar een tijdje geleden had beloofd minder te drinken.

‘Ik denk dat we dit niet alleen aankunnen, Guido. We hebben geen ervaring met psychopaten en ik wil niet het risico lopen dat iemand levend gevild wordt omdat ik te koppig ben geweest om hulp van een specialist in te roepen. We hebben een profielschetser nodig.’

‘Hebben we zo iemand?’

‘Wij niet, de federale wel.’

Versavel kon zijn oren niet geloven. Het voorstel van Van In een beroep te doen op de federale politie was even verrassend als een pooier die besliste monnik te worden. Hij protesteerde dan ook niet toen Van In van de afwezigheid van Saskia profiteerde om een sigaret op te steken.

‘Chapeau, Pieter.’

Van In glimlachte. Het compliment deed hem goed. Het ging inderdaad allemaal beter sinds hij wat minder dronk. Hij en Hannelore maakten minder vaak ruzie, hij had meer eetlust en zijn prestaties in bed waren aanzienlijk beter geworden. Hij pakte de telefoon en belde de directeur van de federale politie, een verwaande kwast met wie hij niet

door één deur kon, haalde diep adem en nam zich voor vriendelijk te blijven. Hij had geluk. Meneer de directeur was op een buitenlandse missie, zijn plaatsvervanger was onmiddellijk bereid hem te woord te staan. Het gesprek verliep heel vlot. De plaatsvervanger van de directeur zegde onmiddellijk zijn medewerking toe.

‘Ze heet Chantal Drogenbroeck’, grijnsde hij toen het gesprek afgelopen was. ‘Afspraak morgen om negen uur aan het station.’

‘Met zo’n naam zal ze wel vrijgezel zijn.’

Ze schoten allebei in de lach. Het brak de spanning.

‘Heb ik iets gemist?’

‘Nee, Sas. Guido was gewoon grappig. Ben je ondertussen al iets meer te weten gekomen?’

‘Ja’, zei ze, in haar wick geschoten. ‘Dat mannen de goorste moppen vertellen als er geen vrouwen in de buurt zijn.’

‘Je vergist je, meid. Het was een totaal onschuldige opmerking.’

Hij vertelde het haar en ze kon er even hard om lachen als zij. Niemand dacht nog aan de arme Jan Van In en de doodsangsten die hij uitstond.

‘Jan Van In heeft inderdaad een retourtje Rijsel-Bordeaux gereserveerd via het internet. De data kloppen eveneens.’

‘Positief, maar het bewijst niet dat hij daadwerkelijk de trein heeft genomen.’

‘Zijn vrouw heeft verklaard dat hij haar gebeld heeft voor hij in de trein stapte. Waarom zou hij haar gebeld hebben als hij iets anders van plan was?’

‘Hij is in ieder geval in Rijsel geweest’, reageerde Saskia kordaat. ‘Ik heb de parkeergarage bij het station gebeld. Zijn wagen staat er nog steeds.’

‘Dan zal het verhaal wel kloppen’, gaf Van In toe.

‘En ik heb nog iets nagetrokken’, glunderde ze.

Ze was ervan uitgegaan dat Jan Van In zijn ontvoerder in de trein had ontmoet, ze had de reserveringen opgevraagd van alle Vlaamse passagiers die de trein in kwestie hadden genomen. Het waren er acht. Van In stond perplex. Saskia had in het verleden al menige keer haar scherpzinnigheid bewezen, ze werd steeds beter. Hij had veel zin haar een dikke zoen te geven. Hij hield het bij: ‘Proficiat, meid.’ Ze had echter nog een verrassing voor hem in petto.

‘Je raadt nooit wie er naast hem zat. Een andere Vlaming. Geloof jij in toeval?’

Nu kon Van In zich niet langer beheersen. Hij pakte haar vast en gaf haar een stevige knuffel. Maakte de ouderdom hem minder alert of was de jeugd slimmer geworden?

‘Hij heet Pieter Depovere en woont in Brugge.’

‘Pieter Depovere’, herhaalde Van In met enige verbazing in zijn stem. Ook toeval? Het betekende zoveel als arme Pieter.

Depovere was waarschijnlijk rijker dan zijn naam deed vermoeden want hij woonde in het hartje van Brugge op loopafstand van het politiebureau. De najaarszon voelde lekker aan, een wandeling zou hen goed doen. Van In stak buiten een sigaret op en inhaleerde diep. De rook verschroeide zijn longen, toch genoot hij ervan. Het was nog rustig. Het Zand zonder toeristen leek een desolate vlakte, auto’s reden met een slakkengang over de ringweg, die langzaam dichtslibde omdat er aan het viaduct onder de spoorweg een ongeval was gebeurd. Versavel dacht met enige weemoed aan de verhuizing binnenkort. Het nieuwe politiebureau aan de Louis Coiseaukaai was zo goed als klaar, over een paar maanden zouden ze hun oude vertrouwde kantoor moeten inruilen voor een steriele ruimte in een hypermoderne infrastructuur. Hij zou zijn stekje missen, oude bomen moet je nu eenmaal niet verplaatsen.

‘Zul jij het niet missen?’

‘Wat missen?’

‘Kamer 204.’

Van In haalde zijn schouders op. Het kon hem geen barst schelen dat ze straks zouden verhuizen. Een kantoor was een kantoor. Hij vond de nostalgische ontboezeming van zijn vriend trouwens misplaatst. Ze hadden nu andere katten te geselen. *Bewijs nu maar eens dat je de knapste speurder van het land bent*, Pieter Van In. De zin bleef door zijn hoofd malen. Het gaf hem het gevoel dat hij op een schaakbord was beland. Waarom had de Beul hem rechtstreeks uitgedaagd? Om hem op de proef te stellen? Waarom? Welke zieke geest was bereid om een onschuldige op een sadistische manier te vermoorden, alleen maar om aan te tonen dat hij de slimste was. Ze liepen door de Zuidzandstraat en sloegen voor de kathedraal rechts af. Van In dacht weer aan het schilderij van Gerard David, terwijl hij zich afvroeg hoe het in zijn werk ging om iemand levend te villen? Een goede vraag voor Zlotkrychbrto.

‘Het went wel. Ze hebben zelfs aan jou gedacht. Saskia meent te weten dat er een fitnessruimte in het gebouw komt. Hoef je je thuis niet meer uit te sloven.’

Versavel reageerde niet op de prik. Eugene herinnerde hem er iedere dag aan dat hij iets aan zijn gewicht moest doen.

Ze staken het Simon Stevinplein over en liepen de Oude Burg in, waar Depovere woonde. Het was een statig, puik gerenoveerd huis met hoge ramen en een spitse trapgevel.

‘Een miljoen euro plus’, fluisterde Versavel bijna eerbiedig. ‘Wat een huis.’

‘Pff’, deed Van In minachtend. ‘Vuile kapitalist.’

‘Je had ook maar moeten studeren, Pieter.’

Hij wees naar het koperen bord op de monumentale

voorkeur. PIETER DEPOVERE BEDRIJFSREVISOR stond er ingegraveerd. De ouderwetse trekbel maakte een doordringend zoemend geluid. De luidspreker van de deurtelefoon en de camera waren bijna onzichtbaar in de muur geïntegreerd. Een vrouw met lang bruin haar kwam even later opendoen. Van In kreeg de tijd niet om zich af te vragen waarom iemand een dure deurtelefoon liet installeren om er vervolgens geen gebruik van te maken. De vrouw met het lange bruine haar was hem voor.

‘U bent toch commissaris Van In?’

Hij keek haar verbaasd aan. Hij was geen zanger, acteur of bekende misdaadauteur. Het gebeurde zeer zelden dat iemand hem herkende. De vrouw glimlachte toen ze de verbazing op zijn gezicht zag.

‘U hebt vorig jaar een lezing gegeven voor de Rotaryclub waarvan mijn man voorzitter is. Een heel boeiende lezing trouwens. Mijn man en ik hebben er echt van genoten. We hebben na afloop nog met elkaar staan praten.’

Van In kon beter hoffelijk blijven. Hij knikte en zei dat hij zich het gesprek nog vaag herinnerde, wat een flagrante leugen was. Het enige dat hij zich nog van die bewuste avond herinnerde was dat hij ladderzat was thuisgekomen.

‘Is uw man in de buurt?’

‘U hebt geluk, commissaris. Pieter heeft uitgerekend vandaag een dag vrij genomen en geloof me, dat doet hij zelden. Kom toch binnen. Hij zal blij zijn u weer te zien.’

De binnenkant van het huis was even grondig gerenoveerd als de buitenkant. Het leek alsof ze een museum betraden. Aan de muren hingen sabels, degens en dolken. Een verlichte vitrinekast herbergde een fraaie collectie oude pistolen.

‘Pieter verzamelt die rommel al heel zijn leven’, lachte de vrouw des huizes toen ze Versavel zag rondkijken. ‘Hij heeft

vorige maand zelfs een compleet vijftiende-eeuws harnas op de kop weten te tikken. Ik laat hem zijn gang gaan. Big boys, big toys.'

Ze leidde hen naar een knus ingerichte zitkamer met een uitnodigend bankstel en een imposante kristallen luchter. Geen antieke wapens. Aan de muren hingen uitsluitend etsen, tekeningen en schilderijen van bekende en minder bekende Brugse kunstenaars. Wellicht had mevrouw Depovere ook een hobby.

'Gaan jullie toch zitten. Ik zeg mijn man dat jullie er zijn.'

Ze verdween door de metershoge dubbele deur. Versavel ging zitten. Van In bleef staan.

'Je hebt me nooit verteld dat je lezingen geeft voor kapitalistische serviceclubs. Wat schuift zoiets?'

'Houd je mond, Guido. Ik heb het gedaan om Hanne genoeg te doen. Een van haar onderzoeksrechters is lid van hetzelfde klikje. Ik had geen andere keus.'

'Dat zeggen ze allemaal.'

De dubbele deur zwaaide statig open. Meneer en mevrouw Depovere maakten hun entree. Hij droeg een driedelig pak met strikje en elegante Van Bommels. Tussen zijn brede glimlach stonden twee rijen perfecte tanden die ongeveer evenveel hadden gekost als een doorsnee gezinswagen.

'Wat ben ik verheugd u nog eens te mogen ontmoeten, commissaris Van In. Wat kan ik u aanbieden? Een glaasje champagne?'

Van In vroeg niet of ze Duvel in huis hadden. Hij ging voor de champagne, al was het maar omdat het goedje minder calorieën bevatte dan bier. Mevrouw Depovere verdween voor de tweede keer door de dubbele deur. Meneer ging zitten en sloeg zijn benen over elkaar.

'En waarmee kan ik u van dienst zijn?'

Je denkt een bordeel binnen te gaan en je belandt in een kerk. Van In had het gevoel dat hij op de verkeerde locatie terecht was gekomen omdat hij zich niet kon voorstellen dat een vooraanstaande burger als Depovere iets met de ontvoering van Jan Van In te maken had, maar wie weet kon hij hen nuttige informatie verstrekken over het verloop van de treinreis. Hadden zij kennis met elkaar gemaakt? Waarschijnlijk wel. Beide heren deelden een gemeenschappelijke interesse. Depovere verzamelde oude wapens en Van In was antiquair.

‘Het betreft uw trip naar Bordeaux van vorige week.’

Depovere tuitte zijn lippen, wreef met een verbaasde blik over zijn gladgeschoren kin en draaide zijn hoofd naar de dubbele deur alsof hij duidelijk wilde maken dat hij iets te verbergen had voor zijn vrouw, die ieder ogenblik kon binnenkomen. Het tegendeel was waar. Hij had haar horen aankomen en wachtte tot ze binnenkwam.

‘Je gelooft het nooit, Louise. De commissaris denkt dat we vorige week in Bordeaux zijn geweest.’

Ze zette de ijsemmer met de champagne op de salontafel en schudde met haar lange bruine haar.

‘Bordeaux is een wondermooie stad, commissaris, maar ik moet u teleurstellen. Het is meer dan een jaar geleden dat we er geweest zijn.’

Van In zat in een lastig parket. Hij had niet gevraagd of ze samen naar Bordeaux waren geweest. Was de blik naar de dubbele deur en het feit dat Depovere ‘we’ had gezegd in plaats van ‘ik’ een subtiele noodkreet, een smeekbede om niet dieper op de zaak in te gaan? Van In had een beetje medelijden met de innemende dandy, maar hij kon er niet onderuit. De zaak was te belangrijk en te dringend.

‘We hebben een kopie van uw reservering. Volgens die gegevens bent u vorige week vrijdag teruggekomen.’